

Amb intenció de matar

Fa tot just un mes era una cosa impensable. Fa encara un mes hi havia pau: els valencians, per voluntat i esforç propi, vèiem regularment TV3. La TVV, amb anys de retard, era per fi una esperança immediata, i la nostra batalla era assegurar que seria realment una televisió *valenciana*. Fora d'això, en el camp de la tècnica i de les ones, la TVV tenia previst ja un canal propi, entre els diversos disponibles. De sobte, *algú* decideix que la TVV haurà d'ocupar precisament l'únic canal que faça impossible l'arribada de la televisió catalana. Algú, a València, ho decideix, i transmet la idea a Madrid, on la idea té, lògicament, una acollida magnífica.

De sobte, allò que ningú no es podia imaginar esdevé una amenaça real. És una cosa tan increïblement arbitrària i gratuïta, tan injusta i tan indefensible, una mostra tal de prepotència, un acte tan brutal, una mostra de barbàrie tan crua i tan dura, que simplement no semblava possible. I això no obstant, ja s'ha convertit en realitat. Han anat a Barrionuevo, i li han demanat que atorgue a TVV la freqüència que usaven des de feia tres anys els repetidors de TV3, *a fi que* TV3 es deixi de veure al País Valencià. Ja sabien que hi hauria protestes (encara que segurament no s'esperaven una reacció social tan àmplia i profunda), però també sabien que bona part d'aquestes protestes serien ben hipòcrites, i en tot cas la insensibilitat del poder és paquidèrmica. Però no hi ha injustícia, ni arbitrarietat, ni infàmia ni barbàrie, que no tinga una explicació. En aquest cas, n'hi ha dues:

La primera, secundària, és la por dels directius de TVV: no tenen confiança en el seu producte, ni poden suposar la idea d'haver de compartir un mateix públic amb una altra televisió que podria servir de punt de referència. Tenen por de la comparació. Cinc canals —dos oficials i tres privats— en castellà, el costat d'un sol canal «autonòmic» en valencià o en bilingüe, no representen cap problema de comparació o de competència. Un altre canal en català, sí. L'assassinat ha estat sempre, per a certa classe de gent, la manera més efectiva de suprimir la competència possible.

La segona raó és molt més important i molt més greu: calia eliminar de l'espai valencià la televisió catalana precisament perquè és *catalana*. Els valencians podem rebre cinc canals de TV espanyola. Normal. Però no n'hem de rebre cap, ni un sol, de TV catalana. És una raó d'anticatalanisme molt profund (menys vociferant que els *blaveros*, però molt més eficaç: parlar poc, però impedir molt), i d'espanyolisme molt coherent. El PSOE valencià no ha tingut mai cap projecte nacional diferent de l'espanyol. Ni cap model lingüístic diferent del dominant. És molt perillós, per tant, que els valencians tinguen a la vista un projecte i un model diferent, pròxim i possible.

Hi ha un projecte i un model català bàsic —en el qual participa també el PSC, evidentment— de normalitat nacional, que va de l'escola a les institucions, dels ajuntaments a la televisió. Un camí en marxa que està demostrant com, a poc a poc, quan hi ha un objectiu comú, moltes coses esdevenen possibles. Ara, als valencians els interessava la TV catalana, la veien, l'entien. I podien saber com es fan les coses a Catalunya. Això, calia impedir-ho. Els valencians podien comparar: calia impedir-ho. Tenien una finestra oberta cap a un model de progressiva normalitat nacional: calia

impedir-ho. Han volgut tancar la finestra de TV3 perquè deixava veure el model que el PSOE valencià no vol aplicar: el d'un país que comença a ser progressivament normal. Així, amb la finestra tancada, el model valencià —que és el del PSOE, el de la dreta i el dels *blaveros*— serà ja l'única. Només quedarà l'ofegament lent d'una llengua separada de l'únic àmbit, el propi, que li pot donar força i vida. Aquesta mort —«regionalitzar», marginalitzar, banalitzar, asfixiar— és una «solució final» pròpia de l'única ideologia nacional que el PSOE —o el PP, o UV— efectivament apliquen. El tancament de TV3 al País Valencià no és només una obsessió de Fabregat o un capritx arbitrari de Lerma. És molt més greu: és un colp ben conscient, coherent, premeditat, amb intenció de matar.

I si no és així, encara són a temps de demostrar-ho. Amb fets, no amb fal·làcies. □

